

תקוות מנחם

גיליון מס'

162

י"ל לקראת ש"פ פנחס - י"ט תמוז
הי' תהי' שנת סגולות טובה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקוות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי הרמב"ם
ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות ב"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אד"ש מלך המשיח, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם, להראות ולהוכיח הנראה לענ"ד בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו, הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש. ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר זמנים – א'

מחזור כ"ח שנה כ"ו

בעז"ה יום ב' פרשת פנחס י"ד תמוז

הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות שבת והתחלת הלכות עירובין

בפרשת פינחס כל הזמנים והמועדים

א. הלכות שבת הן ההלכות הראשונות של ספר זמנים, שאחריהן באין כל ההלכות של ענייני כל הזמנים והמועדים של השנה. ובפרשת פינחס מדובר גם על כל הזמנים והמועדים של השנה, מתחיל משבת.

ואמנם על הזמנים והמועדים מדובר בתורה בעוד פרשיות לפני ואחרי פרשת פינחס, כמו פרשת משפטים פרשת תשא ופרשת אמור, ואחרי פינחס ב"משנה תורה", בפרשת ראה, אבל באלה לא בכל מקום מדובר גם על שבת ועל ראש חודש ועל ראש השנה ויום הכיפורים; אך בפרשת פינחס מדובר על כל אלה, כולל ראש חודש. ואפילו בפרשת אמור שמדובר על כל המועדים, גם שבת וגם ראש השנה ויום הכיפורים, אבל לא כתוב שם על ראש חודש; ובספר זמנים מדובר על כל מועדים אלה וגם על ראש חודש. [ואמנם תוכן פרשת פינחס הוא בעיקר לא ללמדנו על דבר קיום ושמירת המועדים אלא על דבר הקרבת המועדים כי התורה אומרת בכל אחד מהם "מקרא קודש יהיה לכם כל מלאכת עבודה לא תעשו". ובפעם הראשונה בפרשתנו שנאמר זאת בקשר ליום א' דחג הפסח, נאמר¹ "מקרא קודש כל מלאכת עבודה לא תעשו", ואומר ע"ז רש"י שמכאן לומדים: "אפילו מלאכה הצריכה לכם, כגון דבר האבד המותרת בחולו של מועד, אסורה ביום טוב" וכן אומר רש"י על מילים אלה בפרשת אמור².

גדול השלום!

ב. תחילת פרשת פינחס מדברת בענין השלום, כמ"ש בפסוק השני שע"י קנאותו של פינחס השיב את חמתו של ה' מעל בני ישראל, ולא כילם בקנאתו, ומיד אחרי זה בפסוק השלישי³: "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום".

וגם השבת נפתחת בענין של "שלום", ע"י הדלקת נרות שבת קודש שמביאים את ה"שלום בית", וכמו שאד"ש מה"מ אומר בלקו"ש שזוהי זכותן של הנשים שהן הפותחות הראשונות, המביאות את השבת לבית ע"י שמדליקות נרות וזוהי מביא את השלום.

וכן מודגש ענין השלום בשבת; שכשבאים מבית הכנסת אומרים "שלום עליכם", ומדגישים זאת כמה וכמה פעמים; גם "בואכם לשלום" גם "ברכוני לשלום" וגם "צאתכם לשלום" וגם אומרים למלאכים כמה וכמה פעמים "מלאכי השלום" [מהפעם השניה – "בואכם לשלום מלאכי השלום", אבל בפעם הראשונה – "שלום עליכם"; לא אומרים מלאכי השלום, אלא "מלאכי השרת"; ואולי אפשר לבאר, שבתחילה כשבאים המלאכים, מדגישים שהם "מלאכי השרת" – שמשרתים את הקב"ה, ורק אח"כ אומרים ומצביעים על פעולתם בעולם ואצלנו "מלאכי השלום" – שמביאים שלום אלינו ולביתנו.

וגם רואים שמנהג ישראל לאחל אחד לשני כשפוגשים בשבת "שבת שלום!" [וכן מוצאים בנוסח המברקים שאד"ש שלח לכבוד יומי דפגרא אם היה בשבת כותב אד"ש "שבת שלום" ולדוגמא נדפס בלקו"ש חל"ג ע' 295, וכן אמר לפעמים לאנשים דוברי עברית].

ומוצאים במדרשים ע"פ בפרשתנו "הנני נותן לו את בריתי שלום" ביוטיים זמנים למ"ש בקשר לשלום בית שבא ע"י הדלקת נרות שבת; במדרש רבה⁴ ע"ה" בתחלת פרשת פינחס (וכן במדרש תנחומא) אומר: "לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום; גדול השלום שנתן לפינחס, שאין העולם מתנהג אלא בשלום, והתורה כולה שלום, שנאמר⁵: 'דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום', אם בא אדם מן הדרך שואלין לו שלום, וכן שחרית שואלין לו שלום, ובאמש כך שואלין בשלום, שמע ישראל – חותמין פורש סוכת שלום על עמו, התפלה – חותמין בשלום, בברכת כהנים – חותמין בשלום [והרי זהו ענין הכהונה שנתנה לפינחס שע"י"ג גם קיבל את הכח לברך ברכת כהנים שמסתיימת בברכת "וישם לך

¹ כח, יח.

² כג, ז.

³ כה, יב.

⁴ פכ"א, א.

⁵ משלי ג, יז.

שלום⁶. והרי "הכל הולך אחר החיתום"⁷ אר"ש בן חלפתא⁸ אין כלי מחזיק ברכה אלא **שלום**, שנאמר⁹ 'הוי' עוז לעמו יתן הוי' יברך את עמו **בשלום**."

וביטוי דומה אומר הרמב"ם בסיום ספר זמנים – ספר **השלישי** והרי "נעוץ תחלתן בסופן וסופן בתחלתן" ששם מדבר הרמב"ם במעלת נר שבת המביא את השלום בית ולכן הוא עדיף גם על נר חנוכה ובמעלת השלום בכלל.

וכך כותב הרמב"ם בסיום הלכות חנוכה¹⁰: "היה לפנינו נר ביתו (נר שבת) ונר חנוכה או נר ביתו וקידוש היום – נר ביתו קודם משום **שלום ביתו**, שהרי השם נמחק לעשות **שלום** בין איש לאשתו. גדול **השלום**, שכל התורה ניתנה לעשות **שלום** בעולם, שנאמר: 'דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום'."

[ורואים דבר נפלא! שעל מעלת השלום כתוב ברמב"ם בסיום ספר זמנים – ספר **השלישי**, ואד"ש מסביר בשיחות שהמעלה של התורה "אורייתא תליתא" שניתנה "בחודש השלישי" ו"ביום השלישי" ועוד המון עניינים של המספר 3 הקשורים בתורה; כדברי הגמ'¹¹ בסוגיא במ"ת כי ה-3 מסמל את חיבור הניגודים והאחדות והשלום, כמ"ש כאן הרמב"ם (וכן במדרשים על פרשת פינחס) ש"כל התורה ניתנה לעשות שלום בעולם" [שלום בין העליונים והתחתונים, האלוקות והעולם, שילוב הרוחניות והגשמיות] וכתוב דווקא בסיום ספר השלישי. וכן היא הלכה י"ד – גימטריא – חב"ד ובגימטריא – דוד – שזהו ענין העיקרי של חב"ד – ר"ת חיילי בית דוד – לשלול המחלוקת ולהביא השלום והאחדות שמביאין את **דוד מלכא משיחא**!]

היינו ששבת (ונר שבת) מבטאים ומוכיחים בתחלתם את מעלת השלום, וכן בתחלת פרשת פינחס.

וענין השבת להביא שלום ושלום כמשי"נ: "יהיה שלום בחילך שלוה בארמונותיך". ובימים הסמוכים יתחילו ללמוד הלכות בית הבחירה מספר עבודה ברמב"ם שכתב בכותרת בפסוק "שאלו **שלום** ירושלים ישליו (מל' שלום) אוהביך"

פינחס דור השביעי – כנגד שבת

ג. רבינו בחיי כותב עה"פ "הנני נותן לו את בריתי שלום": "והיה **פינחס דור שביעי** ליעקב אבינו [יעקב, לוי, קהת, עמרם, אהרן, אלעזר, פינחס] כשם שהיה חנוך **שביעי** לאדם, והם כנגד **יום שביעי** שהוא **שבת**. והוא יום המנוחה והחיים, וזה מבואר" [ואולי כוונתו על מ"ש קודם ע"ד פינחס ואלהיו שהם קשורים עם הברית (כי פינחס הוא אליהו), "בריתי הייתה אתו החיים והשלום"¹², ועכ"פ אומר שעניינו של **פינחס** זה **השבת**."

אד"ש מה"מ – דור השביעי

ד. ויש לקשר זאת גם עם מה שהתחילו את ספר זמנים – הלכות שבת למחרת ג' תמוז, הקשור לכ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח, וגם אד"ש הוא **הנשיא ודור השביעי** מאדמו"ר הזקן, ו**שביעי** הוא קשור בספירת **המלכות** שקשורה עם יום **השבת**, "**שבת מלכתא**".

נחלה בלי מצרים

ה. בפרשת פינחס מתחילה התורה לדבר ע"ד נחלת ארץ ישראל "לאלה

תחלק את הארץ **בנחלה**¹³, "אך בגורל יחלק את הארץ"¹⁴, ואח"כ ע"ד תביעת בנות צלפחד ופרשת נחלות. ואד"ש מה"מ בהתוועדות ש"פ פינחס ה'תנשי"א (מודפס ב"דבר מלכות") דיבר ע"כ שזהו ענין ולימוד עיקרי בפרשה, ושכל מקום וכל זמן "מאך דא ארץ ישראל!" (=עשה פה ארץ ישראל!).

ואת הלכות שבת מסיים הרמב"ם¹⁵ "וכל השומר שבת כהלכתה ומכבדה ומענגה כפי כוחו וכו'", שזוכה ל"**נחלת יעקב**".

ובליקוי"ש מקשר זאת אד"ש מה"מ ע"פ הגמרא בשבת¹⁶ שנחלת יעקב בארץ ישראל היא "**נחלה בלי מצרים**" – שנאמר בו "ופרצת ימה וקדמה וגו'" [ויש לקשר עם זאת שסיימו בסמיכות לימי "בין המצרים", שעלינו לבטלם ולהפכם, איתחפכא חשוכא לנהורא, לנחלה **בלי מצרים**!] כן תהיה לנו, בהתגלות המשיח והגאולה השלימה מ"י"ד ממ"ש, נאו!

חוט השני¹⁷ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. בפרשת פינחס כל הזמנים והמועדים.
- ב. תחילת פרשת פינחס – בריתי שלום, ותחילת השבת בנש"ק-שלום בית, ושלום עליכם, ושבת שלום.
- ג. פינחס השביעי כנגד שבת.
- ד. אד"ש דור השביעי ספירת המלכות כנגד שבת מלכתא – בסמיכות לג' תמוז.
- ה. בפרשת פינחס ע"ד נחלת א"י, ושכר השבת נחלת יעקב – נחלה בלי מצרים.
- ו. ביטול והפיכת ימי בין המצרים לנחלה בלי מצרים.

* * *

בעז"ה יום ד' פרשת פינחס ט"ז תמוז
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל
סיום הלכות עירובין והתחלת הלכות שביתת עשור

ישראל עריבים זה בזה

א. תוכן דין העירובין בשבת הוא ענין האהבת ואחדות ישראל; כמו בפשטות מטרת עירוב הרשויות, הוא לאחד הרשויות שע"כ יוכלו לטלטל ממקום למקום, ולהביא המאכלים ממקום אחד לשני, וע"כ לאכול אי אצל השני, שזה מביא לידי קירוב הדעת והאחדות והאהבה.

והני"ל מתקשר עם מאמר חז"ל "כל ישראל ערבים זה בזה"¹⁸ שהפירוש הפשוט הוא מלשון ערבות ואחריות של כל אחד מישראל לכולם, אבל בחסידות מבארים שהמשמעות היא גם מלשון מעורבים

¹³ כו, נג.

¹⁴ פסוק נה.

¹⁵ פ"ל הטי"ו.

¹⁶ קיח סע"א וע"ב.

¹⁷ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" – להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).

¹⁸ סוטה לו, ב. ר"ה כ"ט, א. שבועות לט, א. ועוד

⁶ נשא ו, כו.

⁷ ברכות יג, ב.

⁸ משנה סוף פרק ג' דעוקצין (סיום השי"ס).

⁹ תהלים כט, יא.

¹⁰ פ"ד, הי"ד.

¹¹ שבת פח, א.

¹² מלאכי ב, ה.

חוט השני¹⁷ – סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. עירוב הרשויות גורם קרבה בין יהודים.
- ב. עירובין – כל ישראל עריבין ומעורבין זה בזה, ובי"ז תמוז ובין המצרים מחזקים אהבת ישראל ומבטלים המיצרים בין היהודים.
- ג. על השלום כתוב בתחילת פרשתנו פינחס, הנני נותן לו את בריתי שלום, ומביא הגאולה.

ישראל עריבין זה בזה

פעם ב"תהלוכה" דברתי בא' מבתי הכנסת, ואמרתי את הדיוק הנ"ל בחסידות על מאמחו"ל "כל ישראל עריבים זה בזה", שאם פירושו רק מלשון ערבות ואחריות היה צריך לומר זה לזה, שמזה משמע גם מלשון מעורבים א' בשני, כמו מחזור הדם בגוף א' שמעובר בכל האיברים, והרב של ביהכ"ס שאלני, והראה לי שכתוב "עריבים זה לזה, בל'?"
המענה ע"ז: מימרא זו כתובה בכמה מקומות בגמרא, במדרשים וברשי" ויש מקומות שכתוב "זה לזה" [כמו למשל ברשי" בחומש על הפסוק בפרשת בחוקותי "וכשלו איש באחיו" שלומדים מזה, איש בעוון אחיו, שכל ישראל עריבין זה לזה" כי בפשוטו של מקרא צריכים לומר הדברים ע"ד הפשט, שעניינו ערבות ואחריות לזולת] וישנם מקומות "זה בזה" והדיוק בחסידות מאותם המקומות שכתוב "זה בזה".

* * *

בעז"ה יום ה' פרשת פינחס י"ז (טוב) תמוז
הי' תהיה שנת סגולות טובה – שנת הקהל

סיום הלכות שביתת עשור והתחלת הלכות שביתת יום-טוב

התעניות מדרכי התשובה

א. את הלכות שביתת עשור התחילו וסיימו ביום י"ז תמוז יום הצום (יהפך לשמחה) והרמב"ם קורא ליום הכיפורים (בתחילת הל' עבודת יוהכ"פ²⁷) "יום הצום", וכל דתקון רבנן מעין דאורייתא תקון²⁸, והכוונה ב"שביתת עשור" לא רק שביתה ממלאכה; גם שביתה מאכילה ושתיה, כמ"ש הרמב"ם בהלכות שביתת-עשור²⁹: "מצות עשה אחרת יש ביום הכיפורים, והיא: לשבות בו מאכילה ושתיה וכו'".

וי"ז בתמוז מוזכר ראשון בין הצומות על החורבן בזכריה³⁰, וי"ל שהוא חמור בזה שבו הובקעה חומת העיר, והגויים נכנסו לירושלים ועשו הצרות ובטלו התמיד וכל הקרבנות.

ואמנם י"ז בתמוז ושאר התעניות הן מפני הצרות וצער החרבן, וצום יום-הכיפורים לא קשור בצרות, אלא צום לתשובה כמ"ש הרמב"ם בהלכות תשובה³¹: "יום הכיפורים הוא זמן תשובה לכל, ליחיד ולרבים, והוא קץ מחילה וסליחה לישראל, לפיכך חייבים הכל לעשות תשובה ולהתוודות ביוהכ"פ". אבל גם בתעניות אלו המטרה שיעשו תשובה, כמ"ש הרמב"ם בפ"ה מהלכות תעניות: "יש שם ימים שכל ישראל מתענים בהם מפני הצרות שארעו בהם, כדי לעורר הלבבות לפתוח דרכי תשובה, ויהיה זה זכרון למעשינו הרעים ומעשי

זה בזה, היינו שכל ישראל הם גוף אחד וקומה אחת שלימה, וחיות האברים והדם מעורבים זה בזה.

ועיין מ"ש ה"צמח צדק" ב"אור התורה" בתחילת פרשת ויגש¹⁹ על מ"ש שם בפעם הראשונה בתורה ענין הערבות שערב יהודה את בנימין, כמ"ש בפרשת מקץ²⁰, שאמר יהודה ליעקב: "אנכי אערבנו" ובפרשת ויגש אמר יהודה ליוסף: "כי עבדך ערב את הנערי"²¹, כותב באוה"ת: "והנה בענין כל ישראל ערבים זה לזה (כמבואר בגמ' פ"ז דסוטה דל"ז ע"ב) נתבאר בד"ה²² מנורת זהב²³ שזהו ענין המנורה מקשה אחת תיעשה המנורה²⁴, שע"י המקשה שמקשים אותה נעשה מה שלמעלה למטה ומה שלמטה למעלה, ונתערבה הכל עליון בתחתון ותחתון בעליון, כך כל ישראל עריבין זה בזה כלומר מעורבין זה בזה, כי אתם קרויים אדם, כמו האדם שיש לו ראש ורגל והראש מקבל חיות גם מהרגל שצריך לו, כך כל ישראל ביחד הם נקראים אדם אחד, קומה אחת עכ"ל. ולפיכך הם ערבים לה לזה, כי כשנעשה פנס ברגל עדי"מ כל הגוף מרגיש. וכמו שהביא בראשית חכמה (פ"ז משער היראה, בשם ויקרא רבה פ"ד ע"פ שה פזורה ישראל בירמיה סימן ה', מה שה הזה לוקה על ראשו או באחד באבריו וכל אבריו מרגישין, כך הן ישראל אחד מהן חוטא וכולן מרגישין, תני רשב"י משל לבני אדם שהיו יושבין בספינה כו' ע"ש) והיינו מטעם הנ"ל שכל ישראל הם קומה אחת, אדם אחד ממש. והנה מפרש ערבים זה בזה שהוא ג"כ מלשון מעורבים וכו'.

ואח"כ ממשיך שם ה"צ" ומקשר זאת לענין ערוב הרשויות בשבת וכותב: "וא"כ יש להעיר לזה מענין מ"ש בתיקוני זהר (תחלת תיקון כ"ד דס"ז ע"ב), יערוב איהו עמודא דאמצעינתא וביה מטלטלין מבית לבית, דאינון שכינה עילאה ותתאה עכ"ל... והנה העירוב ענינו ליחד ולחבר הרשויות, והוא ע"ד תפארת שמחבר חסד וגבורה כו'... והנה לפי שנאמר ועמד כולם צדיקים שנמשכים מבחי' צדיק יסוד עולם שבו מתערבים כל האורות והעשר ספירות, ע"כ כל הנשמות מעורבים זה בזה, לכן ממילא ג"כ כולם ערבים זה בזה דהא בהא תליא" ע"כ דברי האוה"ת.

והיינו שענין העירובין הוא אהבת ישראל ואחדות ישראל ומתאים לזה שמסיימים זאת ערב תענית שבעה עשר תמוזין והתחלת ג' שבועות האבלות, יהפכו לשמחה ולמועדים טובים, מיד ממש. כי האבלות וחורבן בית המקדש והגלות באו בגלל העדר וחסרון באהבת ישראל ושנאת חינוס, כמ"ש בגמ' ביומא²⁵ והתיקון לזה הוא ע"י הגברת האחדות ישראל ואהבת חינוס. ומבטלים המיצרים שיש ח"ו בין יהודים יהודים.

וע"כ באים לפירוש השלישי בערבים המבואר בחסידות מלשון עריבות ומתיקות ונועם שנגרמים ע"י האחדות והמעורבות.

השלום מביא הגאולה!

ב. וכל זה מביא הגאולה שבאה בזכות וע"י השלום והאחדות, וכמ"ש בפרשתנו פינחס "הנני נותן לו את בריתי שלום", (ועיין מ"ש בסיום הקודם על הלכות שבת) ופינחס זה אליהו²⁶ - מבשר הגאולה וה"בעל-הטורים" אומר עה"פ: "שלום - בגימטריא - שהו משיח", יגאלנו מ"י"ד מ"מ"ש נאו!

¹⁹ תתקפ"א, א-ב.

²⁰ מג, ט.

²¹ מד, לב. [להעיר שלב - מורה על האהבה והאחדות כמו בתניא פרק לב-על אהב"י]

²² לקו"ת בהעלותך לג, ג.

²³ זכריה ד, ב.

²⁴ תרומה כה, לא-לו.

²⁵ ט, ב. [להעיר יומא טב - ר"ת ט' באב, היינו שיום ט"ב קשור לאהבת ישראל

ולשלילת המחלוקת, שהופכת אותו לטוב]

²⁶ תידיע וראו, יח. זהר ח"ב קץ [רמז לקץ]

²⁷ פ"א ה"א.

²⁸ פסחים לב. ושי"ן.

²⁹ פ"א ה"ד.

³⁰ ח, יט.

³¹ פ"ב ה"ז.

אבותינו שהיה כמעשינו עתה, עד שגרם להם ולנו אותן הצרות. שבזכרון דברים אלו נשוב להיטיב שנאמר³²: 'והתודו את עוונם ואת עוון אבותם וגו'.

וגם כללות ענין התעניות (לא רק הארבע מפני צרות החורבן) על כל צרה שלא תבוא על הציבור, מטרתן שיעשו תשובה כמיש הרמב"ם בתחלת הלכות תעניות³³: "ודבר זה **מדרכי התשובה** הוא שבזמן שתבוא צרה ויזעקו עליה ויריעו, ידעו הכל שבגלל מעשיהם הרעים הורע להם וכו'".

ואח"כ כותב (בהלכה ד'): "ומדברי סופרים להתענות על כל צרה שתבוא על הציבור עד שירוחמו מן השמים, ובימי התעניות האלו זועקין בתפילות ומתחננים וכו'".

לסיום שביבת עשור

ב. כפי שכבר כתבנו בסיומים הקודמים שהזמן של י"ז בתמוז וגי השבועות צריך להיות בחיזוק השלום האהבה ואחדות ישראל (כי השנאת חינם הייתה סיבת החורבן והגלות), וכן ביום הכיפורים צריכים לעשות הכל שכולם יהיו באחדות, ובתחילת תפילת יום הכיפורים אומרים "אנו מתירין להתפלל עם העבריינים", כי צריך להיות צבור שלם הכולל ומאחד כל סוגי הציבור, כפי הר"ת של המילה **צבו"ר** - ר"ת - צדיקים בינונים וכו'.

וכן בערב יום הכיפורים כתוב בשו"ע שצריך להשתדל לפייס את חבירו, שכולם יהיו בשלום ואחדות שלימה. וכן פרשת פינחס פותחת בענין השלום, כפי שכתבנו לעיל.

שביבת עשור - שבע עשר

ג. וע"ד הרמז והצחות;

שביבת - קשור עם 7, כי המנוחה היא השבת ה-7 כוחות ומדות למקומם. ועשור - ענין ה-10, ויחד-17, רמז לשבעה עשר בתמוז.

חוט השני¹⁷ - סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם

לפרשת השבוע ולתאריך.

- א. **שביבת עשור - צום וי"ז תמוז צום.**
- ב. **כל הצומות מדרכי התשובה.**
- ג. **בי"ז תמוז ובג' השבועות מחזקים את השלום והאחדות, וכן בעריהכ"פ צריך לפייס את חבירו.**

הרמב"ם הרופא הגדול!

בהתועדות סיום הרמב"ם סיפור השליח מצפת הרה"ח מעגדל שיח' קומער:
א. בשנת תשמ"ז כשכאב לאד"ש בעצב ע"י הירך, והיה קשה לו מאוד ללכת, ביקש ממנו המד"א של צפת הרב לוי ע"ה ביסטרצקי בערב פסח, שיארגן מנין מאנ"ש שיעשו לקבר הרמב"ם בטבריה ויחלקו ביניהם ויגמרו התהילים שם על הציון, ולמרות הלחץ בזמן בערב פסח, הצליח לארגן הנסיעה והמנין שאמרו התהילים וא' למד את שיעור הרמב"ם היומי.

וכשהודיעו ע"כ לאד"ש, בערב פסח אחה"צ, אמר בהתפעלות: "היו אצל הרופא הגדול! א"כ אצא לתפילת מנחה!" ואכן יצא להתפלל בביהכ"ס.

דבר אחד לא ישוב ריקם

ב. בשנות הבנין, כשביקש כ"ק אד"ש שכ"א יבנה בנין או יוסיף בהבניה ונתן צ'ק של 100 דולר לכ"א שעשה זאת, השפיע הרב קומער על עשרות רבות של תושבים שיבנו ולקח את שמם ושם אימם ושלה לכ"ק אד"ש מה"מ ואד"ש שלח צ'קים רבים

של 100 דולר עבור כ"א שבנה. יום א' הגיעה אישה ל"בית חב"ד, והתאוננה שהצ'ק שקבלה מאד"ש הוחזר ע"י הבנק ולא נפרע, והדבר היה פלא, כי הצ'קים של אד"ש אף פעם לא שבו ריקם. וכשביקש הרב קומער לבדוק הסיבה מצא שהבנק כתבו על הצ'ק שלא נפרע בגלל שלא ידוע מאיזה חשבון זה.

ומצאו שהמקום שנדפס מספר החשבון נקרע ולכן לא יודעים מאיזה חשבון זה. והאישה סיפרה שבדרך לבנק היה גשם שוטף וגם הצ'ק נרטב, וכשהוציאה אותו נקרע המקום שכתוב מספר החשבון,

ואח"כ נודע להם שבפועל אותה האישה לא בנתה בכלל רק רצתה לתפוס "טרעמפ", ומובן למה הצ'ק נקרע. ושוב הוכח ש"דבר אחד מדבריו, לא ישוב ריקם..."

שלום אחדות והתכללות החסידים

בעז"ה היות ובגליון זה מדובר רבות ע"ד השלום והאחדות, מצאתי לנכון לפרסם עוד פעם, מכתב שקבלתי בדרך מיוחדת המדבר ע"ד הנתיבות באחדות והתכללות בין החסידים, שכתב כ"ק הרבי הקודם לכמה שלוחים, ממש לפני ההסתלקות, וביקש לפרסמו לרבים:

כבוד ידידי...

שלום וברכה!

בכל עיר ועיר אשר נמצא בה אחד מהתמימים יחיו צריך להיות ניכר זיוו והשפעתו הטובה בחיים היהודיים של הכלל והפרט בכל העיר, בחיזוק לימוד התורה וקיום המצוות, החינוך הכשר וההנהגה במדות טובות.

ומכל שכן אשר אפשר לצפות לעבודה כזאת ועוד במדה יתירה במקום אשר נמצאים שם אחדים מהתמימים שיח', אם רק יתדברו איש אל רעהו, וכל אחד בעצמו וכולם יחדיו ימלאו את תפקידם ושליחותם הנפשית אשר בשבילה הובאו שמה ע"י ההשגחה העליונה.

והנה אחד ההבדלים שבין עולם התהו ועולם התיקון הוא, אשר בעולם התהו היתה כל מדה בפני עצמה ולא היתה יכול להתכלל עם הפכה, משא"כ בעולם התיקון כל מדה לא רק שיכולה לסבול את מדת הפכה, אלא גם מתכללת אתה עד שכל אחת עוזרת לשני', והכוונה עליונה היא בתיקון וכו מתקיים העולם.

הוד כ"ק רבינו הזקן וצוקללה"ה נב"מ זי"ע חניך את החסידים להיות תמיד באהבה ואחוה איש את רעהו וכגוף אחד ממש, אשר עם היות כל אחד מאבריו שונה מחבירו במהותו וממלא תפקיד מיוחד, בכ"ז כולם קשורים יחדיו ועוזרים זה לזה, אשר אז - ורק אז - הנה בחסדי השי"ת הגוף בריא וראוי לפעול פעולתו כאדם שלם.

ובזה הנני לבקש את ידידי יחיו לטכס עצה באיזה אופן שיוכלו יחדיו לעסוק בדברי התעוררות וחיזוק בעיר מגורם, וגם בערים אשר מסביב לה אשר נחוץ לבקר אותם מזמן לזמן, מבלי לבקש מהם איזה כספים אלא רק למטרת התעוררות בדברי חיזוק ביהדות.

והשי"ת יהיה בעוזם ויברך אותם ואת ב"ב יחיו ויצליחם בכל הדרוש להם בכל ובפרט.

המברכים בגשמיות וברוחניות
יוסף יצחק

נדפס לזכות

הרה"ת מיכאל מירון שיח' פרינד
ליום הולדתו, שבת קודש פרשת פינחס

י"ט תמוז ה' תהיה שנת סגולות טובה

מזל-טוב! וכלשון ברכת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיליו: "שנת הצלחה, בשורות טובות!" מתוך בריאות אושר ושמחה והרחבה בגשמיות וברוחניות, תמיד כל הימים! ויזכה עם כל כלל ישראל לקבל פני משיח צדקנו בגאולה השלימה מייד ממי"ש נאו!

(דברים שנאמרו בסעודת סיומי הרמב"ם בביהכ"ס וביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

³² בחוקתי כו, מ.

³³ פ"א ה"ב.